

מסורת הש"ס

רש"י

ואלו נדרים פרק אחד עשר נדרים

ר"ן פו.

עין משפט
גרי מצוה

לה א מ"י מ"י מה' ערכין ומתקן הכי נ"י:
לו ב מ"י מ"י מה' ערכין ומתקן הכי מ טמ עשין קל טו ט"ט ק"מ טמן ר"ב טפ"ק ט"ט:
לו ג ד מ"י ט"ט ט"ט ט"ט:

תוספות

אמר רבי איילא שיעור הוא ומה אילו האומר לחבירו וכו' מי לא קדשה. אם מכרה וכו' ולקחה נישול הקדש שהי עבשיו עליו וכו' הכי דלילי אקדש השתא קדשה כי נמי אמר דקדש לקמי קדוש: הא א דמיא. מקנה דקדושה הוא [לכך הוא כריה דר"י]: כששאלתה תקדש לא קדשה. למד אין אדם מקדש דבר שלא כל לעולם: ומשני כי דמי גבי וביטא פסקה דמי כששאלתה. שאלו לו לא נוף ולא פירות ואין אדם מקדש דבר שאינו עלו ולא דמי דהתם גופא ופירא כדיל דלוקח האל גופא בידה הוא: הא א דמי. מקנה דלחפשיה הוא: איאמר שיהי ששכרתי דך. תוס:

פירוש הרא"ש

נדרין להספד אלל כהא דקאמר במתעשר דיה לא סבר טומיה הני גרס ר"ח ולימא הלכה כר' יוחנן להנפיש ד' נמי אין הלכה כר"ב: אי נמי הלכה כר"ע: אי קומבוט. וממילוי עפי דרין דלוקח פירות חבירו עלו דלין דנרשמו משא"כ בהקדש אוסר נמי דבר שלא כל לעולם: בשלמא איסר אוסר פירות חבירו קל"ו. אפי"ם שפירות אין נרשמו: שהרי אר"ם אוסר פירותיו על חבירו. אפי"ם שאין חבירו נרשמו: אלא איאמר רבי יצחק בא ק"ל"ה על חבירו. דליכא תמי דבר שלא כל לעולם וכו' חבירו איסר נרשמו: שאין אר"ם פירות חבירו על חבירו. כיון דליכא תמי שדבר האוסר אינו נרשמו וגם מי שחשבו עליו איסר נרשמו וקומבוט דמתי דיה היא מקדמת מעשה דיה שלא כול לעולם על צנלה: דיריב איתגרו בעל"מ. וכל מלכא ששענה דריה תא קדשה: כ"י מביט"ה וכו' פסק שטנד הנפל וכל הקדש: ומכאן רבי אבהו

אמר ר' אילא ומה אילו אומר לחבירו שדה זו שאני מוכר לך לכשאקנה ממך קדש. מי לא קדשה. הא דפשיטא ליה לרבי אילא דכה"ג קדשה לאו ממתי' וממתינתא שמי' ליה הכי אלא סברה דנפשיה קאמר דודאי קדשה ומדמי ליה הכי דנתי דודאי סברה ליה דטעמא דקדשה מפני שדרשותיה היא עכשיו דהא כשנכרתי לך איהו גופיה מודה דלא קדשה אפי"ה סברה ליה דקונס שאני עושה לפניך להא דמיא דלא דמי לאומר לחבירו שדה שמכרתי לך דלא קדשה משום דנזוניי פסיקא מילתא כדאמרין לקמן דגופא ופירא ביד לוקח מה שאין כן אשה דכיון דגופא בידה הוא ומעשה ידיה היא שמוכה בכל יום לנעל כשדה זו שאני מוכר לך עדיף מיניה שבידו להקדיש עכשיו קונס דאשה נמי אית ביה חד זד למעלותא טפי משדה משום דכשדה בין שעת הקדש לשעה שיחול דהיינו לכשיקנה י' זמן שהשדה יואל מרשות מקדש לנמרי גופא ופירא מה שאין כן גבי אשה שגופה לעולם נרשמה הוא ומשום הכי סברה ליה דכי הוה דכשדה זו שאני מוכר לך לכשאקנה ממך קדש קדשה אשה נמי כי אקרה מעשה ידיה על צנלה לבי מגרשה חיל קך נראה בעיני. ואפי"ה הכי אכתוב

אמר ר' אילא ומה אילו אומר לחבירו שדה זו שאני מוכר לך לכשאקנה ממך קדש. מי לא קדשה. הא דפשיטא ליה לרבי אילא דכה"ג קדשה לאו ממתי' וממתינתא שמי' ליה הכי אלא סברה דנפשיה קאמר דודאי קדשה ומדמי ליה הכי דנתי דודאי סברה ליה דטעמא דקדשה מפני שדרשותיה היא עכשיו דהא כשנכרתי לך איהו גופיה מודה דלא קדשה אפי"ה סברה ליה דקונס שאני עושה לפניך להא דמיא דלא דמי לאומר לחבירו שדה שמכרתי לך דלא קדשה משום דנזוניי פסיקא מילתא כדאמרין לקמן דגופא ופירא ביד לוקח מה שאין כן אשה דכיון דגופא בידה הוא ומעשה ידיה היא שמוכה בכל יום לנעל כשדה זו שאני מוכר לך עדיף מיניה שבידו להקדיש עכשיו קונס דאשה נמי אית ביה חד זד למעלותא טפי משדה משום דכשדה בין שעת הקדש לשעה שיחול דהיינו לכשיקנה י' זמן שהשדה יואל מרשות מקדש לנמרי גופא ופירא מה שאין כן גבי אשה שגופה לעולם נרשמה הוא ומשום הכי סברה ליה דכי הוה דכשדה זו שאני מוכר לך לכשאקנה ממך קדש קדשה אשה נמי כי אקרה מעשה ידיה על צנלה לבי מגרשה חיל קך נראה בעיני. ואפי"ה הכי אכתוב

אמר ר' אילא ומה אילו אומר לחבירו שדה זו שאני מוכר לך. כלומר שעדין היא בידו להקדישה שלא החלטתיה לך מכל וכל: לכשאקנה ממך. לכשאחזור ואקנה ממך מקדש: מי לא קדשה. מי לא חיל שם קדושה עלה לכשיקנה מהו. הכא נמי גבי האי איתמא כי אמרה יקדשו ידי לעושיהן לאחר שמתגרש דודאי חילא עליהו שם קדושה: מי דמי. כלומר מי דמיא מילתא דאשה למילתיה דהא גברא הכא האי גברא דמזן שכן זו אכתי בדיה היא שעדין לא מכרה ודיקא נמי דקתי שאני מוכר לך ולא קתי שמכרתי להכי יכול להקדישה לכשתחזור ומתא לרשותו: אכל. הא איתמא כי מקדשא מעשה ידיה כלום יש בידה שום כח והלכך אף על גב דאמר גבי מוכר שדה שיכול להקדישה לכשתבא לרשותו גבי אשה לא אמר: אלא. הא דאשה לא דמיא אלא לאומר כו' וכי הכי דהתם לא קדשה משום דלא קיימא שדה נרשמה שהרי כבר מכרה הכא נמי לגבי כי איתמא לא קדשי מעשה ידיה: גבי זנינא פסיקא למילתיהו. דגופא (א) לפירות בידה דלוקח: גבי אשה מי פסיקא מילתא. מי הויה גופה לנעל והתם גבי אשה דינא היא דמיקדש: הא לא דמיא

אמר ר' אילא ומה אילו אומר לחבירו שדה זו שאני מוכר לך לכשאקנה ממך קדש. מי לא קדשה. הא דפשיטא ליה לרבי אילא דכה"ג קדשה לאו ממתי' וממתינתא שמי' ליה הכי אלא סברה דנפשיה קאמר דודאי קדשה ומדמי ליה הכי דנתי דודאי סברה ליה דטעמא דקדשה מפני שדרשותיה היא עכשיו דהא כשנכרתי לך איהו גופיה מודה דלא קדשה אפי"ה סברה ליה דקונס שאני עושה לפניך להא דמיא דלא דמי לאומר לחבירו שדה שמכרתי לך דלא קדשה משום דנזוניי פסיקא מילתא כדאמרין לקמן דגופא ופירא ביד לוקח מה שאין כן אשה דכיון דגופא בידה הוא ומעשה ידיה היא שמוכה בכל יום לנעל כשדה זו שאני מוכר לך עדיף מיניה שבידו להקדיש עכשיו קונס דאשה נמי אית ביה חד זד למעלותא טפי משדה משום דכשדה בין שעת הקדש לשעה שיחול דהיינו לכשיקנה י' זמן שהשדה יואל מרשות מקדש לנמרי גופא ופירא מה שאין כן גבי אשה שגופה לעולם נרשמה הוא ומשום הכי סברה ליה דכי הוה דכשדה זו שאני מוכר לך לכשאקנה ממך קדש קדשה אשה נמי כי אקרה מעשה ידיה על צנלה לבי מגרשה חיל קך נראה בעיני. ואפי"ה הכי אכתוב

אם כוונת גנ"ו (ב) ע"כ ש"ך לך שלפניו.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה גבי זנינא וכו' ופירות בידה: (ב) ר"ה לאומר ודיה הכא נמי הדי"ב:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א] כהר"ן ד"ה מי דמי כו' מדייט לאחר ר"ב ח"ד. נמקח מלות ר"ב ח"ד וכו' עשר שנים:

מוסף רש"י

מי לא קדשה. אם מכרה וכו' ולקחה נישול הקדש שהי עבשיו עליו וכו' הכי דלילי אקדש השתא קדשה כי נמי אמר דקדש לקמי קדוש: הא א דמיא. מקנה דקדושה הוא [לכך הוא כריה דר"י]: כששאלתה תקדש לא קדשה. למד אין אדם מקדש דבר שלא כל לעולם: ומשני כי דמי גבי וביטא פסקה דמי כששאלתה. שאלו לו לא נוף ולא פירות ואין אדם מקדש דבר שאינו עלו ולא דמי דהתם גופא ופירא כדיל דלוקח האל גופא בידה הוא: הא א דמי. מקנה דלחפשיה הוא: איאמר שיהי ששכרתי דך. תוס:

